„Alzira”, un nou titlu verdian

(Grigore Constantinescu – 28 ianuarie 2011)

Perspectiva temporală îngăduie ca anumite puncte de vedere să își modifice optica. În urma ecoului discutabil al premierei cu **Alzira** la Neapole, în 1845, încă tânărul Verdi avea să comenteze rezervat valoarea lucrării sale, ajungând la concluzia că, așa cum îl citează J. Bourgeois în monografia sa: „Retușând opera aș face-o mai rea...”.

Am fost curioși deci să cunoaștem în direct opțiunea stagiunii Studioului Experimental de Operă și Balet al ONB, pentru includerea în repertoriu a acestui titlu. Este adevărat, ciclul „Opera rara” justifică interesul, după **I due Foscari**, împlinind și ideea de cercetare a creației verdiene, în perspectiva Centenarului din 2013. Demonstrația s-a dovedit mai elocventă, chiar în condițiile unui spectacol-concert cu acompaniament de pian, prezentat de Anda Tăbăcaru Hogea. Desigur, nu este doar meritul unora din paginile operei, care merită neîndoios mai mult decât ignorarea sau uitarea.

Se poate vorbi, la această premieră națională, despre performanță, datorită realizatorilor. La pupitrul dirijoral, pianista Luminița Berariu își impune capacitatea de a conferi vigoare romantică partiturii, exactitate în intențiile derulării dramaturgiei prin succesiunea tempourilor și coordonarea distribuției, la un nivel de autentic maestru. Vorbind despre distribuție, personajele principale, alese de către realizatori, „țin afișul” premierei cu brio. În rolul titular, soprana Mihaela Stanciu propune un cânt romantic plin de sentiment și strălucitor condus vocal pe întreaga registrație, deloc lesnicios de abordat, pe care o solicită compozitorul. Simetric, glasurile masculine consolidează echilibrul dramaturgic, oarecum palid, al libretistului Cammarano, în preluarea textului lui Voltaire. Muzica, mai puțin ca intenție filozofică, mai mult activ scenică prin caracter, oferă baritonului Iordache Basalic – Guzmano, o partitură pregnant teatrală, cu arii și momente solistice de duo impresionant recompuse interpretativ. Artistul demonstrează din nou că factura „baritonului verdian” nu este o simplă legendă. Vocea se impune prin culoare, eficiență expresivă și compoziție a personajului, de la incisiv la liric. Simetric, rolul tenoral, aparținând lui Hector Lopez – Zamoro, aduce o replică generoasă, implicată romantic prin relație, comunicare și vigoare vocală. Trioului principal i se adaugă alte patru prezențe solistice situate pe linia contribuțiilor necesare desfășurării narațiunii muzicale – în special Liviu Indricău (Otumbo, Ovando), însoțit de Marius Bolos (Ataliba), Dan Indricău (Alvaro) și, cu un debut solistic promițător, Sorana Negrea (Zuma). Partitura lui Verdi oferă, dincolo de arii și duete, câteva ansambluri impresionant construite cu o abilitate componistică ce îl anunță pe maestrul de mai târziu.

Toate argumentele interpretării sprijină cu succes această premieră prin care proiectul „Opera rara” devine, cu fiecare nou titlu adăugat, o realizare ce pune în lumină valorică existența SEOB, condus de regizoarea Anda Tăbăcaru Hogea, în viața muzicală lirică românească.